Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY *УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК*

VOL.CV. № 121 FRIDAY, JUNE 26, 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 –ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 26-го ЧЕРВНЯ 1998 р. Ч. 121 РІК CV

Триває політичний застій у Верховній Раді

Київ. — Три чергові тури виборів голови Верховної Ради знову закінчилися безрезультатно, повідомила 24-го червня УНІАР.

За єдиного кандидата у 12 турі, члена фракції Народно-Демократичної Партії, Володимира Семиноженка проголосував 201 депутат — на 25 менше від необхідної кількости.

У 13 турі всі чотири претенденти — Леонід Косаківський („Громада"), Петро Симоненко (Комуністична Партія України), Іван Плющ (НДП) і Олександер Мороз (Соціялістична Партія України) — зняли свої кандидатури. П. Симоненко, очевидно, не захотів бути висуненим нелівим депутатом — його запропонував член НДП Олексій Іщенко. І. Плющ мотивував свою відмову тим, що зняв свою кандидатуру П. Симоненко, який „має найбільший рейтинг". Л. Косаківський відмовився на користь О. Мороза, який сказав, що не може кандидувати в умовах бльокування виборів, без альтернативної кандидатури.

У 14 турі теж висунено чотири кандидатури, але тоє — І. Плющ, О. Мороз і член об'єднання „Реформи-центр" Сергій Терьохін — відразу відмовилися. Самовисуванець член „Громади" Олександер Єльяшкевич взяв з них приклад після того, як депутати провели 15-хвилинне обговорення його особи.

У наступний турі, яка почалася 24-го червня, серед п'яти кандидатів знову з'явився О. Мороз, який сказав, що залишає за собою право зняти свою кандидатуру в будьякий час. Крім нього, висунено головного редактора газети „Голос України" Сергія Правденка („Громада"), Валентина Зубова („Лівий центр"), Ігоря Квятковского (Зелені) і Сергія Пересунька (Соціял-Демократична Партія (об'єднана)). Наступного дня С. Правденко і С. Пересунько зняли свої кандидатури.

За 15 турів виборів голови Верховної Ради висунено 56 кандидатів.

Підприємці критикують економічний стан

Київ. — Всупереч твердженням прем'єра Валерія Пустовойтенка, Українська спілка промисловців і підприємців вважає, що соціяльно-економічна ситуація в Україні дуже невтішна, повідомила УНІАР.

„На надзвичайному становищі ефективну ринкову економіку не побудувати. Нам вкрай необхідний вихід на дуже серйозний, новий рівень конструктивної, професійної взаємодії, з найвищим ступенем відповідальності парляменту і Уряду", — зазначив 24-го червня на засіданні УСПП її президент Анатолій Кінах.

В. Пустовойтенко того самого дня заявив, що економічний стан в Україні покращився. Він вказав на те, що Україна вперше має позитивне торговельне сальдо.

Однак УСПП на своїй нараді ствердила, що триває погіршення якісних показників економіки, не зменшується рівень бартеризації і поглиблюється фінансова криза. „За цих умов є нагальна потреба у злагоджених зусиллях усіх гілок влади, — підкреслили учасники засідання. — Невідкладного розгляду в парляменті потребують питання, пов'язані з системою оподаткування та проблематикою грошово-кредитної політики, із внесенням відповідних поправок до цьогорічного бюджету та затвердженням бюджетної резолюції на рік наступний".

Президент нещодавно видав вісім указів на покращення економіки, які стануть законами, якщо Верховна Рада впродовж 30 днів не прийме відповідних постанов.

Німці не хочуть прощатися з маркою

Берлін. — Цими днями Німеччина відзначила 50-річчя своєї національної валюти. У немалій мірі свято це мало сумний, ностальгійний присмак — воно відбувалося у той час, коли країна разом з її европейськими сусідами готується до прощання з власними грішми і переходу на нову загальноевропейську валюту.

Своїм місцем марка офіційно поступиться перед евро у 2002 році, але вже від 1-го січня 1999 року взаємні обмінні курси валют 11 европейських країн будуть твердо фіксованими, іншими словами — становитимуть єдину валюту ще перед остаточним запровадженням евро.

Уряд канцлера Гельмута Коля у своїх коментарях наполегливо підкреслює, що Центральний европейський банк, у компетенції якого перебуватиме евро, успадкує політику славного німецького Бундесбанку і також буде передусім дбати про стабільність валюти.

Проте цей оптимізм в Німеччині поділяють далеко не всі. Наприклад, прем'єр-міністер Баварії Едмунд Штойбер висловлює певність, що новий банк не дасть собі ради з інфляцією, і Німеччині, щоб підтримувати в доброму стані евро, доведеться постійно перепомповувати гроші у слабші країни.

На ґрунті протесту проти переходу на евро виникло вже багато громадських організацій. Одна з них, Асоціяція вільних громадян, загрожує перетворитися у загальнонімецький рух проти евро. Один з її активістів, економіст Бернд-Томас Рамб, каже: „Відмовитися від марки — це все одно, що раптом відкидати з ринку товар, який має добрий попит у покупців. Чи був би мудрим такий крок?".

Згідно з опитуванням громадської думки, проведеним два тижні тому Інститутом Емнида, 56 німецьких громадян виступають проти переходу країни на евро.

Кинуто виклик урядові Китаю

Шангай. — Жао Жіянг, колишній керівник Комуністичної партії Китаю, котрого в час продемократичних студентських заворушень на площі Тіянаньмень у 1989 році, усунено з того становища, кинув виклик теперішньому проводові Китаю. Він закликає китайський уряд визнати, що тодішній вчинок полагодження студентської демонстрації був не тільки негідним прогріхом, але також і жалюгідним політичним промахом.

Ж. Жао, котрий вже дев'ять років перебуває під домашнім арештом, свій виклик зробив у формі листа до центрального комітету Комуністичної партії країни. В ньому він підкреслює, що офіційна візита президента Билла Клінтона до Китаю, котра почалася у четвер, 25-го червня, дає можливість анулювати офіційний вердикт тої масакри, котра закривавила вулиці Пекіну та залишила досьогодні незагоєні рани на сумлінні держави і народу. Комуністична партія досьогодні вважає, що уряд мусів викликати військо на допомогу щоб придушити „контрреволюційне повстання".

Такий відкритий виклик колишнього керівника Комуністичної партії у справі такого спірного політичного питання є справді надзвичайним у Китаї. Одначе, на думку аналітиків, це могло бути викликане тільки винятковою певністю, що тим разом партія поступила неправильно у світлі історії, з чим також погодяться більшість китайського народу. Витягаючи на денне світло події 4-го червня 1989 року на Тіянаньмень площі, Ж. Жао заризикував усім, включно з гострішим покаранням.

У листі, що його опублікувало пресове агентство Ройтерс, Ж. Жао зазначує, що тепер Китай мусить погодитись з прибуттям нової відкритої демократично-інформаційної ери і немає права відкидати бажання народу триматися неправдивих тверджень про 4-те червня 1989 року, бо тим бльокує шлях до демократичної політики.

В. Пустовойтенко задоволений працею Уряду

Київ. — Виступаючи на засіданні прескльобу „Ринкові реформи", прем'єр Валерій Пустовойтенко висловив задоволення діяльністю Уряду та покращенням економічного стану в державі, зазначивши, що вперше за останні роки Україна має плюсове сальдо у зовнішній торгівлі, повідомила 24-го червня УНІАР.

Прем'єр також заявив, що у найближчі три місяці фінансової кризи в Україні не буде.

В. Пустовойтенко повідомив, що вже випрацьовано низку документів, у тому числі програму діяльности Уряду, спрямованих на структурні зміни в економіці, насамперед на підтримку українського виробника та поліпшення ситуації на внутрішньому та зовнішньому ринках.

Прем'єр також позитивно оцінив працю Уряду з Міжнародним валютним фондом. За його словами, „знайдено той конструктив, який більш підходить Україні". В. Пустовойтенко зауважив, що МВФ хвилює два питання: обрання голови Верховної Ради та фінансова стабільність в державі. У разі їх вирішення Україна зможе отримати довготерміновий кредит у сумі 2.5-3 блн. дол. „Нам непотрібна економічна та політична стабільність нашої держави", — підкреслив глава Уряду.

Фракція "Громада" критикує правих

Київ (УНІАР). — Фракція "Громада" розповсюдила у Верховній Раді заяву такого змісту:

"З самого початку діяльности новообраного парляменту політичні сили, представлені пропрезидентськими партіями і фракціями, стали на шлях прямого бльокування і зриву нормальної праці Верховної Ради.

Вже протягом місяця розігруються добре скоординовані сценарії, метою яких є знищення парляментаризму в Україні і повна політична компромітація Верховної Ради, як оплоту демократії і народовладдя.

Затіяні НДП пакетні переговори, не зважаючи на значні затрати часу, не дали ніяких конструктивних результатів, через непримиренну позицію лідерів "правих" фракцій, які не рахуються з реальною розстановкою політичних сил у парляменті і суспільстві".

Фракція "Громада" звернулася до всіх фракцій ВР із закликом "припинити підривні дії і стати на шлях конструктивного співробітництва, та зробити все можливе, щоб протягом одного-двох наступних днів обрати керівництво парляменту і зруйнувати пляни тих політичних сил, які стали на шлях знищення парля-ментаризму і демократії в Україні".

Позапартійний і позафракційний народний депутат Іван Керімов запропонував створити спеціяльну погоджувальну групу, яка б шляхом переговорів домовилася про єдність між фракціями щодо обрання голови ВР України.

Голова Адміністрації Президента Євген Кушнарьов з цього приводу зазначив, що у зв'язку з тривалими виборами голови Верховної Ради, Україна може "цілком втратити цейбюджетний рік". За його словами, парлямент мав розглянути бюджетну резолюцію ще до16-го червня, а "без бюджетної резолюції Уряд не може готувати проєкт бюджету".

Фракція НДП заявила претенсії фракції КПУ

Київ (УНІАР). — Депутат України від Народно-Демократичної Партії Олександер Ємець виступив у парляменті з приводу чергового необрання голови. "Шановні колеги, вчора знову не обрали голову. Пов'язано це значною мірою з тим, що ми не дотримуємося нормальних домовлень між собою — як партнерів по спільній праці в парляменті. У фракції НДП є серйозні претенсії до фракції КПУ, яка порушила все те, про що було домовлено. Як це аргументувалося? Тим, що нібито хтось збирається когось купувати. Ми не знали, на жаль, що члени цієї фракції продажні, а її керівники бояться, що їх так запросто можуть купити. Ми все ж віримо, що там є досить чесних людей і вонисповнікю могли взяти участь у голосуванні, якби це їм дозволило керівництво фракції Комуністичної партії.Ми не обрали голову в результаті порушень домовлень з фракцією КПУ", — сказав О. Ємець.

Йому відповів представник комуністичної фракції Адам Мартинюк: "Я змушений повторити ту інформацію, якввчора прозвучала на радіо. Щоправда, до нас підходили представники Руху зобразою, що нам, комуністам, пропонують гроші, а їм не пропонують. Це вже справа Руху, чому їм не пропонують, бо напевно і так знають, що ви Івана Степановича будете підтримувати. (І.Плюща — Ред.). Якщо пан Ємець і ті, що з ним хочуть, щоб я зараз на всю Україну оголосив імена конкретних виконавців з Кабінету Міністрів та інших осіб і називаючих депутатів, кому вони пропонували гроші, то я це можу зробити,але оскільки комуністи, пане Матвієнко, на відміну від НДП, дотримують свого слова, то я покищо цих прізвищ називати не буду, але це покищо".

Член Тимчасової президії ВР Анатолій Матвієнко ознайомив депутатів з результатами засідання Погоджувальної ради фракцій і висловленими на ній пропозиціями.

Погоджувальна рада попередньо погодилася з пропозиціями народних депутатів Івана Чижа ("Лівий Центр") і Анатолія Матвієнка (НДП) про можливість зміни кількісногоскладу заступників голови парляменту України. Є пропозиція, що у голови має бути перший заступник і три заступни-

(Закінчення на стор. 3)

Працювала українсько-кубинська комісія

Київ (УНІАР). — Міністер охорони здоров'я України Андрій Сердюк на чолі української делегації відвідав Гавану, Куба, де взяв участь у другому засіданні Міжурядової українсько-кубинської комісії з торговельно-економічного та науково-технічного співробітництва.

Від Міністерства Закордонних Справ України участь у праці комісії взяв амбасадор України в Кубі Євген Свинарчук.

Обговорено хід виконання домовлень із співробітництва в таких галузях, як машинобудування, залізничний транспорт, енергетика, охорона здоров'я, цукрова промисловість тощо. Розглянуто також питання кредитування експорту товарів з України на Кубу.

Учасники засідання обговорять проблеми інвестицій в будівництво та ремонт готелів,постачання та використання відповідного обладнання.

На Львівщині вчинено облаву на злочинців

Львів. — Міліція Львівщини здійснила комплексні операції, в ході яких викрито 614 злочинів і арештовано ряд злочинців, повідомила 24-го червня УНІАР.

Метою заходів, здійснених на вимогу Уряду, є посилення боротьби зі злочинністю, насамперед організованою, усунення її економічного підґрунтя, профілактика та припинення інших правопорушень.

Серед викритих злочинів — 29 вчинено злочинними групами. Порушено 315 кримінальних справ, за якими можуть притягнути до відповідальности 88 лідерів та членів злочинних формувань. Крім того, затримано 73 злочинців, які переховувалися від правоохоронних органів, 33 незаконних мігрантів та 21 злочинця-„гастролера". Вилучено 7 одиниць вогнепальної нарізної зброї, 8.3 кілограма наркотичної речовини, 22 автомобілі, 199,000 гривень, 2,500 дол., матеріяльних цінностей та майна на суму понад 330,000 гривень.

З метою ліквідації економічної основи організованих злочинних угруповань порушено 60 кримінальних справ, вилучено понад 195,700 гривень, накладено арешт на майно вартістю понад 200,000 гривень.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КОНФЛІКТ МІЖ ТЕЛЕКОМПАНІЄЮ СТБ І МІНІСТРОМ

КИЇВ. — Президент телевізійної компанії "Світ телебачення" (СТБ) Микола Княжицький спростував слова міністра інформації Зіновія Кулика, що російська компанія "Лукойл" купила телекомпанію СТБ. Міністер висловив це на нараді, присвяченій виконанню постанови Кабінету Міністрів України про затвердження комплексних заходів для всебічного розвитку і функціонування української мови. "Серед засновників СТБ представників компанії 'Лукойл' немає", — заявив на пресконференції президент телекомпанії СТБ. А слова міністра поставили під загрозу новий проєкт, який телекомпанія СТБ плянувала створити разом з европейськими партнерами. За словами М. Княжицького, покищо немає юридичних підстав скаржитися до суду на міністра інформації, але у разі матеріяльних втрат телекомпанія змушена буде звернутися це зробити.

ВЕРХОВНА РАДА ВСЕ ЩЕ БЕЗ ГОЛОВИ

КИЇВ. — Тут 23-го червня під час 11-го висунення кандидатів на пост голови ВР України знову запропоновано кандидатури Петра Симоненка (КПУ), Івана Плюща(НДП), Юрія Кармазіна ("Громада"), Олександра Мороза (СПУ), Олександра Бандурки (НДП), Віктора Медведчука (СДПУо), Сергія Чукмасова ("Громада") і Василя Ононенка (СДПУо). О. Мороз відразу зняв свою кандидатуру, а трохи згодом зняли свої кандидатури всі інші висунені кандидати. Наступного дня, 24-го червня, увечері відбулося 12-те висунення кандидатів на пост голови парляменту України. Депутат Леонід Косаківський ("Громада") знову запропонував кандидатури І. Плюща і О. Мороза ("Лівий центр"), а депутат Василь Салигін (НДП) висунув кандидатуру Володимира Семиноженка (НДП). Усі, окрім В. Семиноженка, зняли свої кандидатури. Голосування перенесено на наступний день. Депутат Ігор Квятковський запропонував проєкт постанови про встановлення терміну обрання голови ВР України. У проєкті пропонується до завершення розгляду питання про обрання голови пленарне засідання, розпочате 24-го червня, не закривати. Справа в тому, що обрання голови ВР України триває з 15-го травня. Проєкт запропонованої постанови підтримали 236 парляментаристів, у тому числі: 101 комуніст, 20 депутатів від фракції НДП, 8 — від фракції НРУ, 33— від фракції "Громада", 31 — від фракції "Лівий центр", 12 об'єднаних соціял-демократів, 8 — від Партії Зелених України, 13 — прогресивних соціялістів і 10 позафракційних депутатів.

ЗВІЛЬНЕННЯ В ОРГАНАХ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

ЛЬВІВ. — "Якщо в минулому році з органів внутрішніх справ України було звільнено 23.000 осіб, то до червня 1998 року вже звільнено 14.000 осіб. До кінця року плянується звільнити ще 16.000. Про це повідомив під час перебування у Львові міністер внутрішніх справ України Юрій Кравченко. За його словами, це стосується тих співробітників, чиї професійні та моральні якості не відповідають вимогам. При цьому міністр додав, що всі звільнені працю для себе шукатимуть самі, однак при цьому вони зобов'язані зберігати службові таємниці.

ШАХТАРІ ПРОДОВЖУЮТЬ ПІКЕТУВАТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРЕЗИДЕНТА

КИЇВ. — Члени трьох шахтарських профспілок (ПРУП, НПГД та профспілки ІТР) продовжують акцію протесту. Понад 200 осіб 22-го червня пікетували будинок Адміністрації Президента. Про це повідомив пресцентр ПРУП.

МІНІСТЕР ЗУСТРІВСЯ З ДИРЕКТОРАМИ ВУГІЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

ДОНЕЦЬКЕ. — Міністр вугільної промисловости Сергій Тулуб звільнив генеральних директорів трьох підприємств — "Артемвугілля", "Торез-Антрацит","Красниженєвугілля". Про це міністер повідомив на зустрічі з генеральними директорами та керівниками профспілок гірничих колективів. Міністр наголосив, що хто не вміє в умовах ринку керувати вугільними підприємствами, той мусить зрезигнувати. Ці рішучі дії обумовлено дорученням Уряду протягом трьох місяців подати програму стабілізації галузі, яка передбачити створення державної компанії зі збуту вугілля.

КОНСУЛЬТАЦІЇ ПРИЧОРНОМОРСЬКИХ КРАЇН

КИЇВ. — Перші консультації щодо підготови заходів, спрямованих на зміцнення довір'я у військово-морській галузі на Чорному морі відбулися в Міністерстві Закордонних Справ України. Участь взяли делегації України, Болгарії, Грузії, Росії, Румунії і Туреччини, очолювані командуючими військово-морських сил цих країн.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 23-ГО ЧЕРВНЯ, президент Боріс Єльцин скликав на надзвичайне публічне засідання депутатів російського парляменту, де вимагав від них якнайшвидшого введення в життя таких заходів, які б відновили довіру закордонних інвесторів. Це надзвичайне зібрання, на думку аналітиків, було нічим іншим, як звичайною показухою, щоб справити добре враження на членів Міжнародного валютного фонду, котрі перебувають тепер у Москві на переговорах про більйони долярів додаткового фінансування для Росії. Крім того, Б. Єльцин представив депутатам „протикризовий" плян ревізії податкової системи, звільнення з праці державних урядовців і зменшення урядових видатків. Для загострення ситуації та можливої конфронтації з парляментом, Б. Єльцин наполягав, щоб депутати схвалили цей плян ще до їхньої літньої перерви, котра почнеться 16-го липня. Він також попередив депутатів, що „коли плян не буде схвалений, то тоді будуть застосовані інші методи".

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 23-ГО ЧЕРВНЯ, президент Билл Клінтон номінував 51-річну д-р Джейн Генні на керівника Державного управління харчів і ліків на місце д-ра Дейвида Кесслера, котрий покинув це становище тому 16 місяців. Д-р Дж. Генні виростала в невеличкому містечку Вудберн в Індіяні. Лікарем і спеціялістом в ділянці рака грудей вирішила стати, будучи свідком смерти своєї приятельки від згаданої хвороби. Державне управління харчів і ліків для неї не є новістю, бо там вона відпрацювала два роки, як адміністратор. Крім того, на думку багатьох, вона належить до тих особистостей, котрі мають свою думку та вміють її перевести в життя, тому дехто уважає, що її схвалення Сенатом може бути дещо скомпліковане. Президент Б. Клінтон підкреслив, що Управління харчів і ліків конче потребує відповідного керівника, щоб бути готовим зустріти нове XXI століття, а для цього вона зокрема надається.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

UNA & Svoboda tel.: (973) 292-9800; Svoboda Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Ядерні амбіції Індії

Травень 1998 року в історії кінця XX-го століття залишиться, як місяць, у який зірвалися глобальні пляни непоширення ядерної зброї.

Без жодних попереджень, цілком несподівано Індія 11-го травня здійснила підземні ядерні випробування, чим викликала такі ж дії з боку Пакістану, який 28-го травня також здійснив кілька підземних ядерних вибухів.

Все це загрожує новою хвилею накопичення ядерних озброєнь, бо можуть почати розвивати свої ядерні програми інші держави. Таким чином Індія кинула виклик ЗСА і всьому людству. Першу атомну бомбу Індія підірвала ще 1974 році. Але тоді подібні випробування вважалися "мирними", та й попередні індійські уряди виступали за використання ядерної енергії тільки в мирних цілях. Не було тоді ще і міжнародних домовлень про непоширення ядерної зброї.

Та влада в Індії перейшла до партії з ядерними амбіціями. Чотирнадцятим прем'єр-міністром Індії став лідер индуїстської націоналістичної партії 71-річний Атал Бігарі Ваджпаї. Спочатку він отримав переконливу перемогу на виборах до парляменту, а пізніше очолив уряд. Керівником уряду його обрали і два роки тому, але тоді він добровільно поступився, навіть не намагаючись отримати вотум довір'я, бо не бачив у своєму оточенні кваліфікованих помічників. Вирішив підготуватися більш грунтовно.

А. Ваджпаї — людина з тихим голосом і вишуканими манерами. Його знають як любителя усамітнюватися в горах зі збіркою віршів відомих поетів. А недавно його визнали найпопулярнішим політиком країни. Шлях Ваджпаї до влади тривав кілька десятиліть. Як лідер Бхаратія джаната парті (БДП), він знайшов союзників серед дрібніших партій та серед прихильників як державної контролі над економікою, так і шанувальників ринку. Щоб здобути владу, його партія відмовилася від пропаґанди націоналістичних догм, від будівництва индуїстських храмів у місцях, які шанують мусулмани, а також від плянів запровадити загальний кодекс про шлюб і власність.

Ваджпаї зумів включити в коаліцію 13 різних політичних партій, які підписали "Хартію єдности". У цьому документі проголошено намір рухатися до цивілізованого, гуманного і справедливого соціяльного порядку, без кастової, релігійної, клясової та іншого роду дискримінації. Обіцяно підтримку місцевим виробникам, а державним гаслом проголошено, що "Індію повинні побудувати самі індійці". Закордонні інвестиції повинні використовуватися лише в головних галузях, таких як енерґетика, дороги, порти і комунікації. Бідним обіцяють краще забезпечення, а жінкам більше робочих місць, в тому числі 33 відсотки місць в органах влади усіх рівнів. Уряд Ваджпаї вирішив змінити і політику ядерних озброєнь. Він рішуче виступає за створення такої зброї, яка б стала противагою арсеналові Пакістану та Китаю. На думку індійських керівників, тільки атомна бомба може ґарантувати Індії статус держави першої величини у світовому співтоваристві.

Між іншим, такої ж думки дотримуються деякі українські націоналісти, а також соціялісти. Натомість Рада національної безпеки і оборони України вважає, що Індія і Пакістан повинні утриматися від подібних, небезпечних для них самих і всього світу, експериментів з атомною зброєю і вирішувати спірні питання виключно дипломатичним шляхом.

Атал Б. Ваджпаї каже, що він — "за світ без ядерної зброї, але цю думку, схоже не поділяють найбільші держави, які проводять політику ядерного апартеїду". Отож сьогодні індійські керівники відверто пишаються тим, що "Індія володіє перевіреною можливістю здійснення воєнної ядерної програми".

Світові форуми пропонують не лише засудити ядерні випробування як такі, що загрожують мирові на плянеті, але й застосувати економічні санкції. Індія має усвідомити, що домагаючись статусу ядерної держави, вона підриває своє економічне становище.

Якщо Світовий банк, ЗСА та інші країни припинять допомогу Індії, то й інші держави застановляться, чи вигідно їм претендувати на членство в "ядерному клюбі".

Петро Черевичний

НОВА ОКУПАЦІЯ?

За 337 років воєнної окупації України москалі-росіяни ліквідували українську пропаґанду на території України. Всі українські видання цензурувалися росіянами. Авторів-українців карали у в'язницях і розстрілювали. Сьогодні тільки деякі українці насмілюються писати про російський тиск в Україні. Зовоювавши і колонізувавши Україну, обплутавши її павутиною 20-карбованцевих аґентів, росіяни і сьогодні тримають у страху до себе авторів-українців. Згадаймо убивство В. Бойка, побиття росіянами багатьох рухівців, народних депутатів, журналістів-українців, патріотів України.

Газети-окупанти

Україна окупована... російськими газетами і книгами. Росія випускає в Україні „Известия — Украина", „Труд — Украина", „Комсомольская Правда — Украина", „Аргументы и Факты — Украина". Ці газети цілодобово лежать у кіосках залізничних станцій, обласних центрів, великих міст України, поряд з нестачею „Урядового Кур'єра", „Голосу України" й інших українських газет. Російська газета „Киевские Ведомости", з оголошеним тиражем 260,000, і газета „День" відкрили в гастрономах сотні передплатних пунктів, в які завозять для продажу „Известия" і „Труд", „Комсомольскую Правду", „Аргументы и Факты", „Экспресс-ґазету" й інші російські часописи. Тобто редакції газет „День" і „Киевские Ведомости" ведуть в Україні російську пропаганду і продають московські газети в своїх передплатних пунктах. „Урядовий Кур'єр" і „Голос України" передплатні пункти не продають.

Тепер поїдемо по Україні. В Харкові ви побачите російські газети, хоч зустрінете й українську. В Донецькому виходять російські газети, деякі з них ведуть шалену антиукраїнську агітацію. Апарат цих газет сформований з росіян. Звертає на себе увагу газета „Донецький кряж", редактор Б. Ґлотов. Ворожий російський фашистсько-шовіністичний дух дихає на вас зі сторінок цієї газети. Тираж її — 19.950 примірників, однак російського шовіністичного виття в одному примірнику достатньо для десятків газет. Без безплатних товарів з колоній, у тому числі з України, некомфортно почуваються росіяни в Росії і тому ведуть шалену діяльність у новому завоюванні України...

В Маріуполі є міськком КПРС і виходять тільки російські газети. Все ж в кіосках бачив „Час-Time". Про „Народну Газету" тут кіоскери й не чули. В кіосках Запоріжжя лежать газети „Запорізька Січ", де 40 відсотків тексту надруковано російською мовою і 60 відсотків — українською мовою. На моє запитання, чи є у них „Народна Газета", „Українське слово", „Шлях перемоги", „Вісті з України", кіоскер відповів, що названі газети „на вітрину не виставляємо і списуємо на макулятуру". Тут я купив газету „Мрія", повністю надруковану російською мовою. В Запоріжжі немає жодної української школи.

Дніпропетровська привокзальна площа зустрічає нас 14 місяцями продавців газет. В центрі продавець, а орнаментом з боків і над продавцем — зразки наявних у продажу московських газет. Згадуєш багатьох лакеїв Москви, які працювали в Дніпропетровському.

В місті купую обласну українську газету „Зоря" (тираж 20.000) і міську газету „Наше Місто" (тираж 136.550), в якій лише дві колонки українською мовою. В Кіровограді купую українську газету „Кіровоградська Правда" з тиражем 44.100 примірників, обласну українську газету „Народне Слово", тираж 28,342 примірників, і російський пропагандивний тижневик для поширення по всій Україні „Украина-Центр" на 24 смугах формату 42 на 29, невідомого тиражу. В місцевих білоцерківських українських газетах політичних новин нема. Є рекляма і програма телепередач. А в тролейбусах ходять росіяни й аґітують виписувати газету „Комуніст", яка, згідно з їхніми інформаціями, стоїть за тиражем на другому місці після „Сільських Вістей".

Як і в Білій Церкві, перед кіоскерами Черкас, Полтави, Вінниці, Одеси, Сум і т. д. лежать великі стоси газет „Труд — Украина" (тираж 528.000), „Комсомольская правда — Украина" (тираж 195.000), „Аргументы и Факты — Украина" — (наклад 170.000). Дивлячись на цей грізний фронт московських газет у торговій мережі України, я не вірю оголошеним накладам московських газет. Думаю, що, крім оголошених накладів газет в Україні, нелеґально друкується ще мільйони газет і привозяться поїздами з Росії. Приїхавши в Київ, я побачив московські газети в усіх привокзальних кіосках. З вантажного фургону „Строительная" шість чоловіків вивантажували московські газети і переносили їх у камери схову, секції яких були заповнені чи заповнювалися московськими газетами. Тут нелеґальні розповсюджувачі брали ці газети для продажу. Тобто на п'ять привокзальних кіосків від пошти в Києві на вокзалі є ще десятки діючих місць продажу московських газет і журналів. При виїзді з Києва знову заходжу до автоматичних камер схову на вокзалі. Тут по секціях камери розкладають газати „Известия", „Аргументы и Факты", „День", „Комсомольская Правда", „Труд" і десятки порнографічних журналів типу „Интим", „Только вы" з голими людьми на титульній обкладинці і еротичними заголовками типу „Смерть в постели" і т. п. Виходить, що при великій обмеженості навіть урядових газет, які можна купити вранці, московські керівники окупували пропаґандистські газетні прилавки такого географічного поняття, як Україна.

Психологічний тиск на українців

Центрами розповсюдження московських газет є вокзали. Навіть у столиці Києві нелеґально, обминаючи пошту і не даючи доходів до бюджету, для політичного розтління українців організовано поширення антиукраїнських газет — „Известия", „Комсомольская Правда", „Труд" та ін.

Читаю газету „Труд", в якій говориться про безперспективність цукрової промисловости в Україні, бо в Бразилії й інших країнах цукор дешевший, ніж в Україні. В іншій статті говориться про безперспективність українського автомобілебудування і т. п. Для розтління душ українців продаються десятки пронографічних журналів. На всіх станціях київського метро цілодобово в продажу є всі згадані московські газети. Отже, московсько-російські окупаційні газети уже надійно завоювали Україну. Московсько-російська імперія під назвою СССР розпалася, бо в ній було добуто на 400 млн. тонн нафти менше, ніж у 1987 р. В 1987 році помираюча в'язниця народів СССР лікувалася перепомповуванням за кордон нафти. Сьогодні нафта для її колоніяльного панування вичерпана. Нафти в Росії мало. Стоять без пального Північна і Тихоокеанська військові фльоти. Не надходять у Росію за рознарядкою з Москви хліб, цукор, м'ясо, чай, олія, спирт, валюта України, бавовна Середньої Азії, мідь Казакстану, вина, чай, лавровий лист Кавказу. Все це добро треба завоювати знову. Не для того, щоб зробити російську світову імперію (росіяни зрозуміли, що це неможливо), а для того, щоб, ставши знову начальниками в Україні, Середній Азії, на Кавказі і т. д., росіяни могли як начальники розподіляти добро і, взявши собі більше, як було в СССР, добре пожити ще якийсь десяток років.

Досягнення росіян щодо накидання московських ідей українському народу безсумнівні. Московська пропаґандивна течія в десятки разів сильніша від української. Незадоволення безпартійних росіян незалежністю України має зоологічний характер. Та виїхати в Росію вони не хочуть, бо без колоній у вигляді союзних республік в Росії економічне становище людей теж скрутне. Мешканцям сіл Білгородської области ще з червня-жовтня 1995 року не платили пенсій. Тому Росія вириває для своїх потреб фінанси від України. Фокін у 1992 році повідомив, що борг Росії Україні становить 700 мільйонів. Це коштувало Фокіну вигнання з посту прем'єр-міністра способом активації московською аґентурою західньоукраїнських демонстрантів. Сам Л. Кучма сидить як на вулкані. Згадаємо його переляканий вигляд на зустрічі з Єльцином у Сочі. Так ніби Єльцин сказав йому, що Україна насичена російськими чекістами, які склали присягу на вірність Україні, а як росіяни насправді служать своєму рідному російському народові і рідній російській державі. Ці хлопці будь-коли можуть висадити Леоніда Даниловича в повітр'я, як це трапилося з П. Лазаренком, який героїчно кинувся ліквідовувати страйк російських шахтарів під керівництвом М. Крилова на Донбасі. Стальний король України Є. Щербань в Москві не продав дешево українську сталь росіянам, не злякався їхніх погроз і був убитий після приїзду з

(Закінчення на стор. 3)

З НОВИХ ВИДАНЬ

Д-р Юліян Мовчан

Гортаючи сторінки журналу „Агапіт"

Вже минуло п'ять років, відколи завдяки Центральному Музеєві Медицини України в Києві почав виходити українських історико-медичний журнал „Агапіт". Видається він трьома мовами — українською, англійською та російською. Дехто може запитати — чому така назва журналу? Звідки вона походить?

На це випускники Українського Державного Медичного Університету в Києві Руслан Новакович, Сергій Дудник, Сергій Рашкович та В'ячеслав Скляров відповідають, що одним з найбільш відомих фахівців в галузі медицини, яка народжувалася в XI століття, був святий Агапіт Печерський — один з перших печерських ченців. Його мощі вже дев'ять століть лежать в Києво-Печерській Лаврі. Великий український історик і державний діяч Михайло Грушевський в одній із своїх статтей писав, що Агапіт лікував не тільки молитвою, але також зіллям — переважно внутрішні недуги (див. жирнал „Нові дні" за березень 1995 р.). Його ім'я „Агапіт" в перекладі з грецької мови означає „божественна любов".

І ось недавно вийшло в світ 7-8 число (в одному примірнику) цього журналу. Оскільки на 80 сторінках великого розміру подано багато матеріялів на медичні теми, тут неможливо подати все, тому згадаємо деякі з них.

Наталія Бенюх (Львів), у статті „Основні етапи розвитку аптечної справи в Галичині" пише, що у розвитку галицької фармації від зародження її в XIII ст. і до формування прообразу сучасної аптеки на початку XX ст. виділяються три основні етапи, які припадають на певні історичні періоди: князівської доби (1256-1349), перший польський (1349-1772) і австрійський (1772-1918). За часів Польщі аптечна мережа Галичини нараховувала всього 23 аптеки, вісім з яких діяли у Львові.

Найкращою науковою ляборaторією в Галичині в XIX ст. була ляболаторія аптеки „Під римським імператором Титусом" маґістра фармації Теодора Торосевича (1789-1876) — автора понад 120 наукових праць, дослідника фізико-хемічних властивостей мінеральних вод теперішніх курортів Трускавця, Маршина, Немирова, Великого Любеня. Коротко кажучи, аптечна справа Галичини протягом всієї історії безупинно перебувала в русі, об'єктивно залежала від соціяльно-економічного розвитку та історичних особливостей Прикарпатського реґіону.

Досить цікаві, хоч і трагічні своїм змістом, інформації подають в журналі Юрій Віленський, Георгій Константинопольський та Юрій Чайковський про українського найрогістолога Олександра Черняхівського. На жаль, літературні джерела щодо цього видатного вченого та члена президії медичної секції Всеукраїнської Академії Наук та професора вкрай нечисленні. Замовчування його імені пов'язане з тим, що 1919 році О. Черняхівського було репресовано як українського націоналіста. Регабілітовано його лише 1989 року — півсторіччя після його смерти. Все ж авторам статті вдалося дістати достовірні відомості про життя і діяльність професора О. Черняхівського. Справа в тому, що його дружина — Людмила Старицька, донька видатного драматурга, зберегла автобіографію свого чоловіка, деякі документи, листи, фотографії.

Помер О. Черняхівський у 1939 році, проживши 70 років. Поховано його на Байковому цвинтарі в Києві. На могильній плиті, на прохання дружини, вибито слова: „Радість, щастя, життя моє".

Із статті Людмили Долинної, Богдана Суменка та Віталія Мацька довідуємося про життя і професійну діяльність лікаря і патріота Костя Солуха. Він був однією з найяскравіших постатей щедрого на таланти подільського краю. Лікар-гуманіст, громадський діяч, патріот, перший і незмінний голова подільської „Просвіти", а насамперед — Людина.

Особливо відзначився Кость Солуха героїчною боротьбою з епідемією холери в 1892 році. 1894 року його переведено на пост міського лікаря, а потім ординатора Кам'янецької міської лікарні. Там він працював до кінця свого життя. Саме тут, на Поділлі, розкрився його талант лікаря-подвижника з його надзвичайною людяністю, природною шляхетністю, у поєднанні з лікарським хистом. 17-

(Закінчення на стор. 3)

Раїса Руденко

В Росії відроджується масонство

II

Російський президент Б.Єльцин під час лікування в Еспанії прийняв делеґацію Ордену Святого Іоанна (ОСІ) й пообіцяв їм дипломатичний статус, але заплутавшись у цих течіях, надав дипломатичний статус католицькому орденові. Представники ОСІ образилися, однак продовжують домагатися свого.

Павленко, який колись закінчив Московський Державний Університет, отримавши громадянство Франції, працював у французькій розвідці. Звідти і потрапив до Мальтійського братства. Повернувшись в Росію, він зайнявся торгівлею цінним металом і камінням. Це зайняття звело його з так званою "солнцевською групою", лідер якої Авера, очевидно, і допоміг йому вийти на кремлівських лідерів та домовитися про зустріч в Ліхтенштейні. Так чи ні, але донька Єльцина Тетяна Дяченко отримала листа з 9-го липня 1997 року з проханням усунути бюрократичні перешкоди для швидшого відновлення дипломатичних відносин між Росією та ОСІ. В листі знову згадується, що це принесе великі інвестиції в економіку Росії. Сім більйонів долярів масонські керівники обіцяли інвестувати негайно після встановлення дипломатичних відносин. Крім того, обіцяли розбльокувати рахунки царської Росії в ЗСА, на яких від 1917 року накопичилося понад 23 блн. дол. Допомогти в цьому начебто пропонує Алберт Ґор, який є лицарем ОСІ. Таким чином, "лицарі" із "солнцевської групи" готові заволодіти цими 23 більйонами, як тільки доб'ються для ОСІ дипломатичного статусу. У зв'язку з затримкою, "солнцевці" влаштували Павленкові справжню бандитську розбірку. Той виправдувався , що Потанін та Іґнатьєв подарунки взяли, але обіцянок не виконали. Оскільки Павленко не справився з завданням, Жак Массон відкликав його і доручив цю справу комусь іншому.

Мальтійський орден та інші масонські організації були також прикриттям для спецслужб, як, наприклад італійська ложа "П-2". До неї входили всі три керівники спецслужб Італії: генерал Джузеппе Сентавіто — від Міністерства оборони, генерал Джуліо Ґрасіні — від МВС і генерал Пелозі — від Комітету секретних служб. Були там і найвпливовіші банкіри та дипломати. У 1981 році поліція випадково натрапила на документи, які свідчать, що ложа організовувала державні перевороти, займалася контрабандою тощо. Деякий час резиденція Мальтійського братства була на одному поверсі з центром ложі "П-2". Отже, незважаючи на благодійницькі заслуги Мальтійського ордену, на нього також впала тінь від недоброї слави ложі "П-2", оскільки деякі мальтійські лицарі числилися і в списках зазначеної сусідньої ложі.

В ЗСА російський граф Ніколай Бобринський, який є прямим нащадком Павла I і Катерини II, 1973 року заснував власний орден при церкві Організації Об'єднаних Націй. На його думку, саме йому належить право відродити православну гілку ордену. Патріярх Алєксій II у 1992 році благословив орден Бобринського, коли отримав запевнення, що орден є цілком незалежним від римо-католицького та будь-якого іншого масонства. Патріярх РПЦ також допоміг заснувати Єлисаветський благодійний фонд, представником якого у Росії Бобринський призначив працівника відділу зовнішніх церковних відносин Московського Патріярхату Володимира Захарова. Але Бобринський не володіє великим багатством, тому в 1995 році В.Захаров зліквідував пріорство та позвільняв чільних братчиків за дрібні крадіжки, тобто "за дії, несумісні з почесним званням лицарів", а сам перейшов в католицький Мальтійський орден.

У Санкт Петербурзі того ж таки 1995 року створився інший Суверенний орден Святого Іоанна Єрусалимського, членами якого стали найбагатші підприємці. Верховну Раду цього ордену очолив колишній могильник з Хованського цвинтаря Валерій Єрьомін, добре відомий у кримінальних колах. Великим пріором Росії став голова Ради директорів державної компанії "Русскоє відео" Дмитрій Рождєствєнскій. Компанія займає маєток колишніх князів і там же є резиденція цього ордену.

Немає нічого дивного, що російські можновладці намагаються стати членами ордену. Адже колишній працівник Сі-Ай-Ей Л.Гонсалез-Мата у своїй книзі "Справжні властителі світу" стверджує, що членство в Мальтійському ордені означає приналежність до світового політичного і ділового істаблішменту. Вважається, що кавалерами Мальтійського ордену є члени таких впливових оранізацій як Тристороння комісія і Більдерберзький клюб. У списках масонських організацій, за свідченням, Гонсалеза, знайдено імена таких людей, як засновник Сі-Ай-Ей Аллен Даллес, генеральний секретар Більдербергського клюбу Джозеф Ретінґер, колишній президент Европейського банку реконструкції і розвитку Жак Атталі, президенти ЗСА Ґаррі Трумен, Річард Ніксон, Джералд Форд, і Джорж Буш, керівник Тристоронньої комісії Дейвид Рокфеллер та багато інших відомих діячів.

У Росії чимало відомих політиків і підприємців входить до різних таємних клюбів та до так званого "білого масонства". Всі ложі проголошують благодійні цілі. Наприклад, Великий маґістер ложі "Великий Схід Франції" Жан-Ребер Раґаш сказав на зустрічі з журналістами, що вони сприяють будівництву демократії на сході і в центрі Европи. Для цього ложа "Великий Схід Франції" виділила 1.2 млн.франків, "Велика Ложа Франції" — 300,000 франків, а Велика Національна Ложа Франції — комплект шпаг та інших лицарських обладунків. Щоправда, подарунки московським лідерам обійшлися у багато більшу суму.

Гортаючи...

(Закінчення зі стор. 2)

го січня 1922 року він пішов з життя, залишивши по собі добру пам'ять.

Далі Сергій Бурчинський (Київ) у своїй статті аналізує історію формування уявлень про природу хвороби Альцгаймера. Він пише, що, на думку харківських учених, морфологічні ознаки хвороби (вузлики та бляшки) є проявом вікового процесу, тоді як клінічні симптоми залежать від виражености та поширености морфологічних змін у мозковій тканині. Власне, різниця між фізіологічними змінами з віком та патологічними лише кількісна.

Закінчує автор свою статтю таким висновком: „Історія вивчення хвобори Альцгаймера тісно пов'язана з аналізою ролі процесу старіння мозку в розвитку деменції. В першій половині XX ст. розробою цієї проблеми займалися, головним чином, невропатологи та психіятри, і завдяки їх працям був окреслений можливий взаємозв'язок між фізіологічними та патологічними змінами в мозку та виявлений спадковий фактор у розвитку захворювання. На сучасному етапі активна участь професійних геронтологів (тобто людей, які вивчають проблеми старости) у дослідженні хвороби Альцгаймера, безумовно, відкриває нові переспективи у вирішенні цієї важливої медико-біологічної та соціяльної проблеми".

У статті „Медицина в панорамі сторіч" кандидат медичних наук Юрій Віленський подає своє враження з відвідин Центрального Музею Медицини України. Цей музей в історичній будівлі анатомічного театру медичного факультету Київського Університету було відкрито 25 років тому силами невеличкого гурту ентузіястів, які майже 20 років провадили пошук матеріялів по всій Україні.

Одразу після відкриття музей привернув до себе увагу широкої вітчизняної та закордонної громадськости. В 1983 році його засновники були відзначені Державною нагородою України у галузі науки і техніки.

Але в „Агапіті" поміщено біографічні матеріяли не тільки про тих видатних українських лікарсько-медичних фахівців, які вже відійшли від нас. В журналі можна бачити імена також тих наших вчених та фахівців медичної професії, які тепер роблять все можливе для охорони здоров'я населення. Зокрема тут бачимо ім'я відомого нашим читачам д-ра Павла Пундія з Чикаґо. Про нього в статті професора Ярослава Ганіткевича читаємо: „Павло Пундій — довголітній член редакційної колегії „Лікарського вісника", на сторінках якого опублікував понад 200 біографічних нарисів, член редколегії збірників з історії медицини, постійний автор дописів до щоденної української газети в ЗСА „Свобода" та інших українських та англомовних видань. 1985 року, після близько 20 років наполегливих зусить, він підготував (трьома мовами) перший бібліографічний довідник про українських лікарів у Галичині та в діяспорі.

Крім того, Пундій — дійсний член-кореспондент Наукового Товариства ім. Шевченка, генеральний секретар Світової Федерації Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ), багато років меценат Енциклопедії Українознавства, Гарвардських українознавчих студій, Фундації підтримки дипломатичних представництв України та ін.

Якщо раніше ім'я д-р Павла Пундія було широко відоме в українській діяспорі, то тепер він став популярною постаттю також серед лікарів і громадян України. Вчена рада Львівського Державного Медичного Університету обрала Павла Пундія Почесним доктором. За довголітню працю для українського народу, в червні 1995 року делеґати з'їзду Українського Лікарського Товариства Північної Америки надали йому найвище відзначення — Грамоту почесного члена УЛТПА".

НАПЕРЕДОДНІ ОФІЦІЙНОЇ ВІЗИТИ президента Билла Клінтона до Китаю, що розпочалася в середу, 24-го червня, котру Білий Дім назвав можливістю заохоти до кращого спілкування і більшої відкритості, Китай анулював в'їзні візи трьом журналістам Радіо „Вільна Азія", котрі мали в пляні інформувати про цю подорож своїх слухачів. Президент ЗСА засудив цей крок китайського уряду та висловив сподівання, що він змінить своє рішення. На його думку, це тільки може пошкодити теперішньому кредитові Китаю в очах світової спільноти. У той самий час, як Президент коментував про цю справу, Радіо „Вільна Азія", котре було створене Конґресом у 1994 році для передачі вісток до Китаю та інших авторитарних країн Азії, говорило про своє розчарування поведінкою Китаю у цьому випадку.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ

III — 98

	100 дол.	д-р Микола і Уляна Климишин — зі збірки в пам'ять бл. п. Олени Климишин;
по	25 дол.	Мирослав і Анна Зобнів, Ярослав і Дарія Ратич, Стефанія Обущак, Степан Кікта;

На Будівельний Фонд в селі Заздрість зложили:

	1,000 дол.	інж. Остап і Ірена Захарків — в пам'ять батьків Хор. УСС-ів Григорія і учительки Теодозії та брата Нестора, старшини УПА Стельмахів і Миколи Захарків старшини Української Дивізії брата Остапа;
	820 дол.	Українське Патріярхальне Товариство — Відділ Баффало, Н.Й., Оксана Бережницька — голова, зі збірки Відділу за 1997р.

Листи ч. 042 і 043 — Збірка „Коляда" 1997/98 — Українське Патріярхальне Товариство, Відділ Гемпстед, Н.Й., Микола Курчак, голова

зложили:

	300 дол.	Відділ Укр. Патр. Т-во;
по	100 дол.	Товариство Сеньйорів, Бінґо І-кухня, Бінґо II-кухня, Микола Курчак;
по	50 дол.	Сестрицтво св. Вервиці, Ілейн Дячун;
по	25 дол.	Роман Бадяк, Василь Захарія, Дмитро Жеграй, Мирон Корнага, Відділ УНСоюзу;
по	20 дол.	Ольга Мандибур, Степанія Саґата, Іванна Солтис, Володимир Шпачинський, Василь Щерба, Марія Шмідт, Евгенія Клюба;
по	15 дол.	Анна Андрухів, Марія Олинець;
по	10 дол.	Михайло Драбик, Павло Заприлюк, Зеновія Зарицька, Ксеня Ільницька, Степан Коханівський, Богдан Курчак, Ярослав Курчак, Іван Матлос, Михайло Петрига, Христина Подолюк, Михайло Рій;
по	5 дол.	Марія Бішко, Богдан Данилюк, Марія Дідора, Алісія Доскоч, Богдан Копистянський, Ольга Маліґловка, Анна Малиняк, Василь Пекар, Оля Савітська, Марія Сидор, Катерина Сопко, Осип Хома, Софія Шимов, Богдан Угрин.

IV-98

зложили:

	150 дол.	Володимира Сливоцька;
по	100 дол.	д-р Мирон Новосад, Олена Мисків;
по	50 дол.	Марія Крижанівська, Дмитро Косович, д-р Леонід і Оксана Мостович;
	40 дол.	Марія Лещишин;
	30 дол.	Олег Склепкович;
по	25 дол.	Михайло Хомин, Ярослав Червоняк, Роман Стефанюк, Люба Лапичак, Володимир Данилюк, д-р Стефан Ничай, Микола Бойчук, Анна Сташко, Віра Сендзік, Михайло і Ольга Нич;
	20 дол.	Емілія Вох;
по	15 дол.	Дмитро Ласевич, Орест Колтунюк, Ольга Лукасевич;
по	10 дол.	Анна Король — в пам'ять мужа бл. п. Романа Короля, Дмитро Петрика, Орест і Любомира Чапельські.

На Будівельний Фонд в селі Заздрість зложили:

	200 дол.	Катерина Іскат — в пам'ять бл. п. отця Омеляна Іскат;
по	100 дол.	Василь і Ольга Ільчишин, Евген і Ольга Филипович, Марія Любов Папроцька — в пам'ять бл. п. Романа Папроцького, д-р Андрій Турчин, Лев і Орися Марків — в пам'ять бл. п. Омеляна Марків;
	50 дол,	д-р Люба і Юрій Стефанівські;
по	25 дол.	Роман Качай, Павло Бодnаренко, Даміян Ґеха, Осип і Ярослава Гапій;
	20 дол.	Володимир і Ольга Терлецькі.
	1,243 дол.	Українське Патріярхальне Т-во Відділ Баффало, Н.Й. Оксана Бережницька — голова (остання рата зі збірки за 1997 рік).

Листа ч. 058 — збірка на Будівельний Фонд в селі Заздрість в Норт Порт, Фла. — збирала Оксана Мізь.

зложили:

	100 дол.	д-р Ахіль і Віра Хрептовські;
по	50 дол.	Б. і О. Козак, Софія Барусевич, д-р Евген Стецьків, Григорій і Марія Королишин;
по	25 дол.	Леся Яськів, Петро і Марія Королишин, Михайло і Оксана Тарапацькі, Оксана Мізь;
	20 дол.	В. і З. Король;
по	10 дол.	Григорій Гарбар, Марія Ґерус-Мартюк;
	53.50 дол.	дрібні датки.
	10,000 дол.	інж. Остап і Ірена Захарків (остання рата — доповнення до 50,000 дол.) — фундації на виховання студентів богословії — Український Католицький Університет — Рим — Львів.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку:

IRS №. 23-7380645

Всі чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

**7911 Whitewood Rd.
Elkins Park, PA 19027.**

Концерт хору „Веснівка" в Торонто

У неділю, 17-го травня ц. р., в Торонто, в церкві св. Патрика, в рамках Конвенції Українського Народного Союзу, відбувся величавий концерт відомого хору „Веснівка", під дириґентурою Квітки Зорич-Кондрацької, з участю канадської естрадної співачки, зі своєю оркестрою, Олександри Кохан.

У програмі виступу співачки були українські ритуальні пісні з дохристиянського періоду в її інтерпретації. Провідну ролю в оркестрі мав Юліян Китастий, який грав на бандурі, на сопілці та виконував з О. Кохан дуети.

Хор „Веснівка", як і завжди, радував душі і слух присутніх заповненої по вінця великої авдиторії (близько 1,000 осіб) своїм співом народних пісень, а зір — чудовим мальовничим українським одягом.

У програмі виступу хору була музична композиція „Пісня", присвячена жертвам штучно створеного голоду в Україні в 1932–33 роках, яку хор виконав з участю О. Кохан, для якої у композиції була сольова партія. „Пісню" створив спеціяльно для цього виступу хору відомий композитор, що живе в Україні, Євген Станкович.

Як відомо, хор „Веснівка" здобув уже багато різних нагород і відзначень, зокрема на міжнародних фестивалях і конкурсах народної пісні. 14-го травня ц. р. хор знову дістав першу нагороду на престижевому конкурсі народної пісні, що влаштовує канадська державна радіопередача Сі-Бі-Сі щодва роки під гаслом „Культурна традиція". Звукозапис виступу хору „Веснівка" на конкурсі передавався в день концерту по радіо на програмі Сі-Бі-Сі.

Світлана Кузьменко

Нова...

(Закінчення зі стор. 2)

Москви додому, в Донецьке. Уже зроблено напад на сина Є. Щербаня, охоронець якого одержав 8 куль у живіт. Боячись російських терористів, мовчать українські урядовці і не повідомляють про розмір неплатежів Росії за комплектуючі деталі з України, хоч пишуть, що за військову техніку Росія платить Україні несвоєчасно.

Причиною резиґнації П. Лазаренка є великі втрати України в результаті договору між Україною і Росією. Ці втрати важко компенсувати. Тому П. Лазаренко не продовжував своєї героїчної боротьби за інтереси України і залишив капітанський мостик до підкладання під нього нової російської міни. В. Пустовойтенко наївно заявив, що нікому не дасть поживитися за рахунок України. При зустрічі Єльцин назвав його хорошим хлопцем. Однак на переговорах з Росією не було досягнуто ніяких угод і не підписано жодних документів. УТ-1 повідомило, що Росія відмовилася купувати в Україні 240 видів товарів.

Отаке-то „слов'янське братство"

Росія добре поживилася, привласнивши Чорноморську фльоту не оплачуючи перебування своїх військ у Криму. Дивною з погляду порядної людини є передання Україні корпусів кораблів без гармат, з побитими котлами і зідраними кабелями. 20 відсотків цих кораблів — брухт. Слов'янським братством тут і не пахне. Насправді тут пахне знаменитим російським фашизмом. Про вороже ставлення до України росіян знає Л. Кучма і тому комплектує свою зграю з росіян. Боїться, щоб його не підірвали на міні. Товарообіг з Росією зменшився за друге півріччя 1997 року на 22 відсотки. Росія не купила в Україні продуктів на 2,17 блн. дол. Видно, що Росія тисне на Україну і намагається дестабілізувати ситуацію в Україні, добившись обрання у березні 1998 року більшости депутатів російської орієнтації в український парлямент.

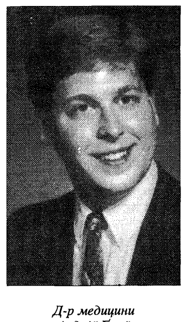
Отже, з допомогою московських газет і газет, що друкуються в Україні за рахунок спецслужб Росії, російські завойовники готують українське населення до спротиву урядові України. Найнебезпечнішою є газета „Кієвскіе Вєдомості", в якій кореспондент Г. Кириндясов почав публікувати статті навіть проти міністра внутрішніх справ України. 18-го вересня 1997 р. ця газета надрукована пасквіль на Лесю Українку під заголовком „Была ли Леся Украинка лесбиянкой". Як бачимо, ця російська шовіністична газета паплюжить навіть мертвих українських авторитетів.

Нас чекає злиденна Росія, щоб купити у нас пшеницю по 4 коп. за кілограм й інші харчі за символічно низькими цінами, перевезти без оплати свої вантажі через українську територію, продати в Україні мільйони газет антиукраїнського змісту і вимагати за нафту і ґаз світові ціни. Росія залякує наших урядовців можливістю їх убивства. Тому Л. Кучма діє як 50 відсотків український і 50 відсотків російський президент.

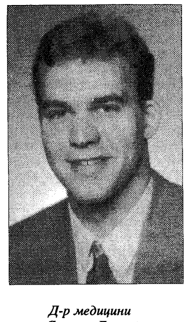
Українська людина має справу з вульгарним, хижим, голодним російським ведмедем. Поширюється інформація про таємну терористичну діяльність проти національно свідомих українців. Минуло чотири роки, як безслідно зник голова секретаріяту Руху М. Бойчишин, убито В. Могильного з Євпаторії, братів Середів в Чернігові, побито у Вознесенську голову КУН Г. Брученка, в Донецькому — голову обласного Руху В. Проценка, колишнього народного депутата України Л. Скорик, голову народного Руху в Києві, народного депутат України М. Горбатюка, кореспондента газети „Вечірній Київ" С. Синякову... Однак населення України цю ворожу діяльність одержує в московському висвітленні. Його дають мільйони російсько-московських газет, що розповсюджуються в Україні...

СПРОБА ТЕЛЕВІЗІЙНОЇ МЕРЕЖІ Сі-Бі-Ес зробити з Сузан Молінарі, колишнього члена Конґресу, диктором не увінчалася успіхом. Після дев'яти місяців зірка Республіканської партії вирішила, що з неї не буде телевізійної зірки і вирішила залишити цю працю. Рішення її відходу з Сі-Бі-Ес вона подала спільно з Ендрю Гейвардом, президентом телевізійної мережі Сі-Бі-Ес, відповідальним за вістки, бо вона була співдиктором програми „ Відомості Сі-Бі-Ес в суботу ранком". Крім того, Е. Гейвард зазначив, що вона не надто добре почувалася на цьому місці, бо все ще тужить за політичною тематикою, її справжньою ділянкою.

Подвійний успіх

Д-р медицини
Андрій Ґной

Д-р медицини
Степан Даник

Приємно довідуватися про успіхи нашої молоді, а тим більше, коли успіх — подвійний.

20-го травня цього року родина Даник та родина Ґной раділи успіхами своїх дітей Степана та Андрія. Степан Василь Даник, син Лариси Качмар-Даник та Бориса Даника, і Андрій Володимир Ґной, син Оксани Багачевської-Ґной та покійного Володимира Ґноя, товариші з юних літ, разом тоді одержали свої дипломи доктора медицини з Університету медицини і дентистики в Ню Джерзі.

Степан та Андрій разом ходили на українознавство в Пассейку. Хоч пластували в інших станицях, спільно брали активну участь у Святах весни, Орликіядах та пластових таборах.

Закінчивши середню школу, подалися на вищі студії до Ратґерс Університету, де пртягом чотирьох років мешкали разом

Степан студіював хемію; Андрій — біологію. В 1994 році закінчили там разом студії. Степан — „Маґна Кум Лявде".

Під час студій продовжували свою активну працю в Пласті. У Курені „Червона Калина" Степан був обраний отаманом, а Андрій осаулом.

В тому ж році обидва були прийняті до згаданого університету, та по чотирьох роках науки і праці дістали ступінь доктора медицини. Степан є прийнятий до престижевого Альфа Омеґа Альфа, та дістає нагороду за визначні клінічні успіхи.

Степан вибрав кардіологію як свою спеціялізацію і є резидентом внутрішньої медицини у шпиталі в Колюмбія Ню Йорку. Андрій спеціялізуватиметься в обстетриці і ґінекології. На цей пост прийнятий до шпиталя св. Варвари в Лівінґстоні, Ню Джерзі.

Подвійним цим успіхом радіють всі рідні та приятелі Степана і Андрія та бажають дальших успіхів і продовження їх довголітньої приязні.

Д-р Олександер Ґной

Фракція...

(Закінчення зі стор. 1)

ки (замість одного). Це питання буде обговорено у фракціях і після виконання деяких необхідних юридичних формальностей винести це питання на розгляд сесії.

Оскільки Погоджувальна рада фракцій не дійшла єдиної думки щодо організації дальшої праці сесії взагалі й щодо дальшої процедуриобрання голови ВР, то міжфракційні консультації продовжаться.

Верховна Рада 22-го червня ухвалила важливе рішення про створення Тимчасової спеціяльної комісії для підготови бюджетної резолюції. Як сказав депутат Олександр Барзик, "це — перший нормальний крок парляменту, спрямований на конструктивну працю. Бюджетна резолюція — це саме те, чим ми повинні займатися зараз". Депутат Людмила Супрун також вважає, що "це одинз перших проривів конструктивізму парляменту нового скликання".

Співголовами Тимчасової спеціяльної комісії обрано народних депутатів Павла Кузнєцова (фракція "Комуністи України") і академіка Ігоря Юхновського (фракція Народного Руху України).

Ділимося сумною вісткою, що з волі Всевишнього, в середу 24-го червня 1998 р., на 95-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча і ніколи незабутня МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ І ТЕТА

бл. п.

АННА МОРОЗ

з дому КМЕТЬ

нар. в селі Воробіївка на Тернопільщині, Україна.

Фундаторка української православної церкви св. Софії в м. Байон, Н. Дж. і активна учасниця багатьох українських організацій.

ПАРАСТАС відбудеться у п'ятницю, 26-го червня 1998 р. у похоронному заведенні Bayonne Memorial Home, в Bayonne, N.J.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 27-го червня 1998 р. у церкві св. Софії в м. Байон, Н. Дж. о год., 9:30 рано, а відтак на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У безмежному смутку:

син	— МИХАЙЛО з дружиною ОКСАНОЮ
донька	— МАРІЯ-АННА
сестра	— КАТЕРИНА з родиною
внуки	— СТЕФАН з дружиною ПАТРІЦІЄЮ
	— ЄЛИЗАВЕТА з чоловіком РОНАЛДОМ
	— ДІЯНА з чоловіком РЕНДІ
	— РИЧАРД
	— АННА
правнуки	— МАРИСА, НИКОЛ, МИХАЙЛО, МАТВІЙ, ДАНИЛО і РАЯН
	— МИРОСЛАВ НЕБІЖ з дружиною МАРІЄЮ

і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Цікава доповідь студента

17-го червня в залі дому для старших "Шевченко Мейнор" у Пармі відбулася ориґінальна доповідь 20-літнього студента Юрія Федькова про його враження та спостереження з однорічного перебування на студіях в Японії. За ініціятивою сеньйорів — інж. Івана Фура та інж. Романа Грабця зорганізовано „Дискусійний Клюб", де місячно влаштовуються доповіді прелеґентів на різні теми. В минулому вже виступали Андрій Гановський, д-р дентист Ярослав Мігайчук, д-р Степан Воляник, Андрій Бігун, комерційний аташе при амбасаді в Києві та інші.

Голова клюбу інж. Фур проводив імпрезою і зараз на початку попросив до молитви о. Ярослава Шуста. Потім інж. Грабець коротко подав біографію (життєпис) Ю. Федькова. Молодий доповідач в легкій невимушеній формі, різноманітно і переконливо представив чисельно зібраній публіці свої враження та спостереження з його побуту в Японії. Слід при цьому згадати, що Юрій вільно володіє українською мовою, хоча вже довгий час нею не мав змоги користуватися.

Доповідач бував також на зимовій Олімпіяді в горах Наґано. Це чудова околиця і високі гори. Там мав нагоду зустрічати і говорити з українськими олімпійцями, міністром Борзовим і амбасадором України до Японії. Хочу підкреслити, що на осібному столі на залі були розміщені цікаві експонати, як гроші (єни), малюнок самого Юрія, знимки з Наґано та інші пам'ятки, гідні уваги глядачів. Цікаво було заобсервовувати та заразом подивляти три особистості при президіяльному столі, в залі, а саме: 94-літнього Ярослава Шуста, 92-літнього інж. Івана Фура, голову клюбу, і майже 90-літнього інж. Романа Грабця. Це направду ласка Божа не тільки дожити такого патріярхального віку, але ще бути продуктивними та мати стільки енерґії в промощуванні нашої культури і науки.

Юрій одержав диплом в японській мові про закінчення студій в Осаці, який можна було оглядати. Президія „Дискусійного Клюбу" на згадку і пам'ятку, вирішила обдарувати Юрія гарно виконаним бюстом Шевченка, з надією, що дух Шевченка супроводжуватиме його в його поїздках по світі. Бажаємо молодому, надійному адептові багато щастя, завершення всіх його задумів.

По доповіді вив'язалася цікава дискусія. На численні запити прелеґент давав влучні відповіді і вияснення. Прелеґент плянує ще повернутися в Японію. Подивугідне, що Юрій протягом відносно короткого часу потрафив засвоїти японську мову. Властиво, в Японії ще мало знають про Україну. Сподіваємося, що з бігом часу, коли Україна нав'яже більші зв'язки, тоді її ім'я буде відоме кожному японцеві.

Д-р Володимир Боднар

Концерт української музики Лівонської оркестри був суцільним тріюмфом

В суботу, 30-го травня ц.р. відбувся, згідно з оцінкою музикологів і культурних діячів з-посеред української великої метрополітальної громади, один з кращих і під кожним оглядом вдалих концертів Лівонської симфонічної оркестри, дириґентом і душею якої від якогось часу є відомий музиколог, скрипаль, композитор і дириґент, людина великого таланту, маестро Володимир Щесюк. Він і його гарна родина повністю включилися в українське зорганізоване життя і крім дириґентури у Лівонії він керує ще хором „Ватра" при Українському Культурному Центрі, церковним хором парафії св. Йосафата у Воррені, виступає індивідуально на важливіших концертах, сам і разом зі своєю дружиною, непересічною піяністкою Любою, а останньо також з дочкою Анною, яка недавно прибула з України.

Ідея влаштування дня української музики симфонічною Лівонською оркестрою вийшла від групи культурних і громадських діячів, звеличників української музичної культури. Вони ж бо не тільки вийшли з ініціятивою, але оформили комітет підтримки і взяли на себе частинне зобов'язання для покриття витрат концерту. Комітет очолив Ярослав Дужий, і до нього входили Ігор Козак, Стефан Феденко, Володимир Левенець, Христина Юзич, Дарія Завадівська, Роман Сепелл, Всеволод Гнатчук, Ярослав Конопада, Володимир Баран, Дзвінка Гайда, Андрій Галів, Христина Гнатчук, Зеня Юрків, Квітка Іваницька, Борис Потапенко, Зеня Серафин, Ольга Соловій, Марія Зарицька, Данило Завадівський, Марія Лісовська.

Але так як кожна ідея не перемагає тільки силою об'єктивної вартости, так і заповіджений концерт української музики Лівонською симфонічною оркестрою вимагав від згаданого комітету і української спільноти Дітройту інтенсивної копіткої і послідовної праці. Тоді, коли маестро В. Шестюк робив усі заходи, щоб придбати найкращі мистецькі твори і запросив до участи в концерті світової слави піяніста Володимира Винницького з Ню Йорку, комітет, діючи по своїй лінії, намагався здобути фінансові засоби і розпродати якнайбільше квитків, бо ніщо не було так важливим, як присутність в Лівонії українців усіх поколінь — старших, молодших, щойно прибулих з України, дітей.

Тріюмф приходив з кожним днем, відгук громади був наскрізь позитивний, першими відгукнулись наші обидві кредитові кооперативи — „Самопоміч" і „Будучність", Український Культурний Центр й індивідуальні особи (а їх було чимало) та різні підприємства. Велика подяка належиться трьом нашим радіо-годинам: „Пісня України", „Погляд", „Слово" і радіо-передачі оо. Василіян, які значно допомогли комітетові в інформуванні про концерт.

Саме завдяки тим заходом, концерт Лівонської симфонічної оркестри, базований на українських творах і солістах,

На фото (зліва): Ксіянґ Ґао — концертмайстер, д-р Марко Фаріон — нарратор, Володимир Винницький — піяніст, Володимир Щесюк — дириґент, Христина Липецька — меццо-сопрано, Ярема Цісарик — баритон.

На фото (зліва): Ярослав Дужий — голова комітету, Боб Беннетт — президент Лівонської Симфонічної Сосаєті, Володимир Щесюк — мистецький керівник.

був завершальним тріюмфом не тільки для згаданої оркестри, але, і то в першу чергу, для української метрополітальної громади, яка по береги виповнила простору залю, любуючись кожною точкою. Прологом двогодинного концерту був твір П. Чайковського „Піянокончерто ч. 1", що його тріюмфально виконав піяніст В. Винницький у супроводі згаданої симфонічної оркестри під дириґентурою В. Щесюка, викликавши подив і признання великої авдиторії, яка вітала піяніста стоячи і у приватних розмовах. Наприклад, президент ЛСОркестри Роберт Б-анетт оцінив Винницького дуже високо, кажучи, що таку манеру гри і таку прицизність мають тільки піяністи світової слави.

Могутньо прозвучала також друга точка — „Орестея" Олександра Козаренка з Марком Фарійоном у ролі нарратора. Третьою точкою був твір Мирослава Скорика „Гуцульські образи", мелодії з фільму Сергія Параджанова „Тіні забутих предків", „Іван і Марічка" та інших.

Здається, центральною точкою були арії з опери „Запорожець за Дунаєм" Семена Гулака-Артемовського. У сольових точках виступали відома оперна співачка Христина Романа Липецька, наділена особливо приємним і сильним голосом (меццо-сопрано) та артистичним талантом, і баритон Ярема Цісарик. Публіка вітала обидвох мистців довготривалими невгаваючими оплесками і вставанням з місць.

Останньою драматичною точкою був твір Левка Колодуба „Свято" з Карпатської рапсодії. Мелодія прозвучала у виконанні симфонічної оркестри, як гимн карпатським незаступним горам, які в історії України згадуються дуже часто при різних нагодах, ЛСОркестра (65 музикантів) звучала дуже ефективно і переконливо під вмілим керівництвом В. Щесюка.

Квіти для оркестри, дириґента, солістів і нарратора вручали наші наймолодші, наша надія, гордість і краса — Христина Дужа, Меланія Дужа, Іван Фединський, Адріянна Каранець, Наталя Тарнавська і Леся Тарнавська. Молодих підготовила до цієї церемонії проф. Марія Лісовська.

Програму заповідав сам голова дирекції ЛС-Оркестри Роберт Беннетт, а коротку подяку від комітету і української метрополітальної громади склав Я. Дужий, дякуючи в першу чергу президентові і дирекції ЛСО за підтримку цієї прекрасної ініціятиви; дириґентові В. Щестюкові за звеличення української музичної культури і членам комітету за їхню совісну працю у здійсненні цієї прекрасної ідеї.

Організатори офіційно, у програмці, подякували усім тим особам, які чимнебудь спричинились до прославлення української музики, зокрема Алісії Гумецькій, за переклад „Ористеї", Василеві Тершаковцеві, за переклад програмних нот, проф. Романові Савицькому, мол., за біографії українських композиторів, і Лівонській публічній школі — за підтримку ЛС-Оркестри. Очевидно, окремі подяки були вислані на адреси потенційних жертводавців і спонзорів, які в першу чергу спричинились до влаштування дня української музики ЛСОркестрою і солістами.

Українська зорганізована громада метрополітального Дітройту захоплена такою культурницькою діяльністю і тому нетерпеливо очікуватиме поглиблення цієї співпраці громади з ЛСОркестрою в майбутньому, бо музична культура є якщо не єдиною, то наймогутнішою зброєю у боротьбі кожного народу, кожної громади за збереження їхньої індивідуальности, за право бути самим собою, за забезпечення на розвиток української культури у своїй незалежній державі і в діяспорі.

Треба підкреслити, що українська громада склала іспит — прибула чисельно на концерт у переконанні, що тільки спільними зусиллями осягаються успіхи. Крім того виповнена заля, в більшості учасниками з-посеред української громади, ще також неабияка моральна підтримка для маестро В. Щесюка і заохота для шукання інших можливих шляхів розголошення і пропаґування української музичної культури в західньому світі. Бо нам таки варто пригадати собі і чужим, що ми великий і висококультурний народ, а подібні до Лівонського концерту приносять не тільки задоволення і естетичну насолоду глядачам, але дають нагоду також запізнатися ближче з історією і культурою України. Не можна заперечити факту, що цей концерт був вийнятковий і на високому мистецькому рівні, з чим можна і треба привітати організаторів і виконавців.

Коли автор цих рядків запитав одну знайому культурну людину про її враження про концерт, відповідь була вражаюча: „Не часто зустрічаємосьу нашому житті з такими концертами, щоб кожна точка зворушувала душу і все людське ество. Люблю справжню музику".

Поздоровлення для піяніста, солістів і дириґента продовжувались ще під час поконцертової зустрічі в Українському Культурному Центрі, у якій взяли участь президент ЛСОркестри Р. Беннетт з дружиною і її сестрою, маестро В. Щесюк з родиною, солісти концерту В. Винницький, Х. Липецька, Я. Цісарик і багато інших відомих осіб — прихильників української культури.

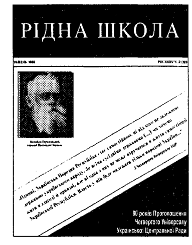
Серед учасників на концерті було чимало осіб з „четвертої" хвилі, які недавно прибули з України, і для них, їхніх дорослих дітей рідна культура є органічною субстанцією, частиною їх власного „я". У зв'язку з цим роля культури в діяспорі, як проблема суспільно-національної ролі, знову виринає на повну ширину. Чи не слід нам над цим феноменом застановитися?

Володимир Левенець

Нові видання

Вийшло нове число „Рідної Школи"

Парсиппані, Н. Дж. — Нещодавно появилося нове число 2(120) журналу „Рідна Школа" з датою травня 1998, який тричі на рік видає Шкільна Рада при УККА і Централя Опікунів.

Зміст цього числа не тільки різноманітний, але особливо цікавий, бо присвячений 80-ій річниці Проголошення Четвертого Універсалу Української Центральної Ради, в якому ще тоді було сказано: „Однині, Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого не залежною державою українського народу. Зо всіма сусідніми державами (...) ми хочемо жити в злагоді й приязні, але ні одна з них не може втручатися в життя самостійної Української Республіки. Власть у ній буде належати тільки народові України..."

Крім того, зміст журналу виповнюють цікаві статті, пов'язані зі згаданою темою, літературні портрети, педагогічні поради, шкільні звідомлення, цікаві події з України та діяспори та список підручників і адміністративних посібників, виданих Шкільною Радою.

Річна передплата журналу, якого головним редактором є д-р Євген Федоренко, коштує 9.00 ам. дол., одне число 4.00 дол. включно з пересилкою. Замовлення можна слати на адресу: Educational Council UCCA —P.O. Box 391— Cooper Station, New York, N.Y. 10276-0391. Тел: (212) 477-1200, Факс: (212) 777-7201